

လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

အလွမ်းခြေကောင်းကင်

(၁၅ အုပ်မြောက်... အထူး)

အပိုင်း (၁)

များ သောအားဖြင့် လူတို့ အတွက် အတွေ့အကြုံသည်
သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းမှ မီးရောင်နှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူပေသည် ။
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော
လမ်းကြောင်းကိုသာ ထိုးပြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

To most men experience is like the sterns
Lights of a ship, which illumine enlighten
then tranck it has passed.

“အဲဒီလေဟာ လူနှစ်ယောက်ပဲဆုံမယ်ဆိုရင် နင့်ရဲ့
ချစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုတဲ့ ချစ်သူကို တင်ခေါ်သွားမလား။
နင့်သူငယ်ချင်း ငါ့ကို တင်ခေါ်သွားမလား”

သက်လင်းထွဋ်

* * *

အခန်း(၁)

“ဪ ... ခဏစောင့်ဦးနော်။ ခိုင်က နင်လာဦးမယ်မထင်လို့ အေးဆေးလုပ်နေတာ”

“ရပါတယ် ခိုင်ရဲ့ ၊ ခိုင်အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ပါ”

လ က်ထဲမှာ ခူးလက်စပန်းတို့ ကိုယူ၍ အပေါ်ဘက်သို့ တက်ရကောင်းနိုးနိုးရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ လမ်းစဖွင့်စကားကြောင့် ခိုင်လည်း ပန်းများကို ဆက်ခူးနေလိုက်သည်။ ။

ဝန်ထမ်းဆိုတော့လည်း ဤစနေ၊ တနင်္ဂနွေလို ရုံးပိတ်ရက်မှာ သာ အလုပ်စုပေါင်းလုပ်ရသဖြင့် အားနာပါးနာ ဧည့်ခံစကားပြောလိုက်လို့ အချိန်ကုန်လျှင် ထိုနေ့အဖို့ တော့ အလဟဿ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ခြင်း သက်သာဖြစ်တော့သည်။ ။

ဒါတောင်ပန်းတွေက ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ စိုက်ထားခြင်းကြောင့် တော်သေးသည်။ ။ နွေရာသီလိုကာလ၊ ဈေးသွားဝယ်ရပြီဆိုလျှင် အချိန်က မကုန်သင့်ဘဲ ကုန်ရသည်။ ။

“အပေါ်မှာ သွားစောင့်ပါလား သက်လင်း၊ ခိုင်လည်း ပန်းခူးပြီးတော့မှာ ပဲဟာ”

“ရပါတယ်ဆို ခိုင်ကလည်း ၊ ဟို ... ခိုင်လက်ထဲကပန်းတွေ များနေပြီ ကိုယ့်ကိုပေးထားပါလား”

အစတုန်းကတော့ အလုပ်ကို လက်စနင့်ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ ပြင်သော်လည်း အနားမှာ တောက်တဲ့ လိုတွယ်ကပ်နေသော သက်လင်းထွဋ်ကြောင့် အနေခက်ရတာတစ်မျိုး၊ ခြံချင်းကပ်လျက် တစ်ဖက်ခြံမှ ဆင်းလာသူကြောင့် -

“ရပါပြီ မခူးတော့ပါဘူး၊ သက်လင်း အပေါ်တက်နှင့်ပါ။ ခိုင်ခြေထောက်လက်ထောက် ဆေးပြီးရင် တက်လာခဲ့မယ်လေ”

“ဒါဆို ကိုယ်အပေါ်က စောင့်နေမယ်နော်”

သက်လင်းထွဋ် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးပေါ် တက်သွားမှ သစ္စာခိုင် ရေဘုံဘိုင်လေးအနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ရေပိုက်ခေါင်းဖွင့်ပြီး နှင်းဆီပန်းတွေကို ရေဆေးလိုက်သည် ။

ရေဆေးပြီးသား နှင်းဆီတို့ ကို ပေပါပေါ်တင်ပြီး ခြေထောက်လက်ဆေးနေစဉ် -

“မခိုင်”

“---”

“မခိုင်”

ခေါ်သံကြားသလိုလိုရှိသော်လည်း မထူးချင်၍ မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သော်လည်း နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ်နေသဖြင့် မကြည့်ချင်ကြည့်ချင်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ အရမ်းကို စပ်စုချင်နေသော မော်မော်ခင်တစ်ယောက် ခြံစည်းရိုးနားထိ ရောက်နေပြီ။

ခိုင်ကတော့ ဤမြို့သို့ တာဝန်ဝတ္တရားအရ ပြောင်းလာခဲ့သည့်အချိန်မှ စ၍ မိတ်ဆွေများ ရဲ့ ပြောပြချက်အရ ဘယ်လူက ပေါင်းသင့်သလဲ၊ ဘယ်သူက ရှောင်သင့်သလဲ ကောင်းစွာ သိနေခဲ့သည် ။

ခိုင်တို့ ခြံတွင် မမသက်နှင့်ခိုင်သည် တစ်ရုံးတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်သည်။ မမသက်ကတော့ ဤမြို့တွင် တာဝန်ကျနေသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ခိုင်ထက် စီနီယာကျနေပြီ။

ခိုင် ဒီမြို့ကိုပြောင်းလာတာ တစ်နှစ်မပြည့်သေး။ ပြောင်းလာခါစက ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ မရသေး၍ အိမ်ငှားနေဖို့ စဉ်းစားခဲ့သေးရာ မမသက်က

“အခု မမသက်နေတဲ့ အိမ်က တော်တော်ကျယ်တယ် ခိုင်ရဲ့ ။ ခိုင်ကလည်း လူလွတ်ပဲဆိုတော့ မမသက်နဲ့ အတူနေပေါ့။ အားနာနေရမှာ ဆိုရင် အိမ်လခ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မမသက်နဲ့ နေရင် မခိုင်လည်း စိတ်အေးလက်အေးရှိတယ်။ ဒီမှာ က လုံးချင်းသက်သက်ငှားလို့ ဈေးအရမ်းကြီးမကြီးလှပေမယ့် အပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း နေဖို့ မသင့်တော်ဘူး”

သူမကဲ့သို့ အထက်တန်းရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်သော မေသူအောင်က ဝင်ပြောသည်။ ။

“မမသက်နဲ့ လည်း အ လုပ်သွားအလုပ်ပြန် အတူတူပဲဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ မမရဲ့ ။ ဒါနဲ့ မမခိုင်က ဆိုင်ကယ်ကော စီးတတ်ရဲ့ လား”

စာရေးမလေး နွဲ့နွဲ့သီက ပြောသဖြင့် ခိုင် ခေါင်းယမ်းရင်း -

“မစီးတတ်ပါဘူး နွဲ့ရယ်၊ တို့ က စက်ဘီးလောက်ပဲစီးတတ်တာ။ ဆိုက်ကယ်စီးသင်ဖို့ တော့ ကြိုးစားသေးသား။ ဒါပေမဲ့ တို့ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ပြီးသနားတတ်တာ။ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝမ်းနည်းမဆုံးဖြစ်နေမှာ နဲ့ အစီးမသင်ရဲပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆို ခိုင်ကတော့ တို့ ထက်ညံ့သွားပြီ”

“ဟင် .. ဘာလို့ လဲ၊ မေသူက စီးတတ်လို့ လား”

“အို သိပ်စီးတတ်တာပေါ့။ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ လိုက်စီးရတာများ လွယ်မှ လွယ်။ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ”

“အို အဟင်း ဟင်း ... တို့ က အကောင်းပြောနေတယ်မှတ်တာ”

မေသူအောင်ရဲ့ အရွန်းဖောက်စကားကြောင့် ခိုင် သဘောကျစွာ ရယ် လိုက်သည် ။

မေသူအောင်နှင့် သစ္စာခိုင်က ကျောင်းအတူတက်ခဲ့သော်လည်း ချိန် ဘာဆင်းရတာချင်းမတူ။ နောက် ကျောင်းမှာ တုန်းက ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ ပဲ ကိုယ်နေတတ်ကြသဖြင့် မျက်မှန်းတန်းမိရုံကလွဲ၍ သိပ်မရင်းနှီးခဲ့ချေ။

ဒီမြို့မှာ အတူလာဆုံတော့ မေသူက အရင်ရောက်နေသူမို့ ခိုင်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံရှာပါသည် ။ ခိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း လုံးဝစိမ်းသ က်နေသော နေရာဒေသတစ်ခုမှာ ကိုယ်နှင့်သိသောသူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် အားတက်ရပါသည် ။

“အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခိုင်”

“ဘာတစ်ခုလဲ မေသူ”

ရယ်စရာလေးတွေပြောနေရင်းမှ မျက်နှာတည်သွားရင်း ပြောတော့ ခိုင်က နားမလည်စွာ ပြန်မေးမိသည် ။

မေသူက စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသော ရေနွေးကြမ်းဖန်ခွက်လွှတ်တွေထဲ ရေ နွေးလိုက်ဖြည့်ပေးရင်း မမသက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ -

“မမသက် ပြော လိုက်လေ”

“အင်းပါ ... မမသက်လည်း ပြောဖို့ စိတ်ကူးရှိပြီးသားပါ မေသူရဲ့ ။ ဒီ

လိုပါခိုင် ... အခု သက်ငှားနေတဲ့ ခြံဘေးမှာ မမသက်တို့လိုပဲ ဝန်ထမ်းမိသားစုတစ်ခု ငှားနေတယ်။ သူတို့ မိသားစုလို ဆိုရင်တော့ ပြဿနာသိပ် မရှိလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ညီမ မော်မော်ခင်ကတော့ သိပ်အဆင်မပြေ လှပါဘူး”

“ဘာ အဆင်မပြေလှတာလဲ မမသက်ရဲ့ ။ ခိုင်တို့ ဘာသာ ခိုင်တို့ နေကြမှာ ပဲ၊ ဘာအဆင်မပြေစရာ ရှိလို့ လဲ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အခုလို ကိုယ့်ဘက်က အရမ်းကြီး သိသိသာသာ တင်းမာပြနေရင် သိပ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မော်မော်ခင် ကိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကင်းအောင်နေပါကွယ်။ စကားအရောင်းအဝယ် လုပ်တာ ဝါသနာပါတယ်။ တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ပြောချင်တယ် ။ မော်မော်ခင်က မမသက်တို့ ဘက်မှာ တော့ စသုံးလုံးပဲလေ”

မမသက်ရဲ့ စကားကြောင့် ခိုင်က သက်ပြင်းချပြီး -

“ဪ ... သူက စုံထောက်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနကလား မမသက်”

ခိုင်ရဲ့ စကားကြောင့် ရေနွေးသောက်နေသော နွဲ့နွဲ့သီခမျာ ရေနွေး သီးသွားရှာသည် ။ မမသက်နှင့် မေသူကလည်း သဘောကျစွာ အကျယ်ကြီးရယ်လိုက်သဖြင့် ခိုင်တောင် ရှက်သွားသည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်က အကျယ်ကြီးရယ်လိုက်သော ခိုင်တို့ ဝိုင်းကို လှည့်ကြည့်လာသည် ။ အားလုံးရဲ့ အမြင်မှာ ခိုင်က မျက်နှာစိမ်းပေမယ့် ရှေ့နေဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် တစ်ချက်ပဲကြည့် ပြန်လှည့်သွားကြသည် ။

“ဘယ်ကလာ ခိုင်ကလဲ၊ စသုံးလုံးဆို စပ်စုစိတ်ကိုပြောတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား ... ဟင်း ဟင်း”

မေသူရဲ့ ရှင်းလင်းချက်ကြောင့် အခုမှ ရေလည်လာသော ခိုင်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပါသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့သော ရာဇဝင်တွေရှိနေသော မော်မော်ခင်ကို လန့်နေသော ခိုင်က ဒီမှာ နေရသော ရက်ကလေးတွေ တဖြည်းဖြည်းကြာလာပေမယ့် မော်မော်ခင်ကိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်လာခါမှ ယခု မော်မော်ခင်က တိုက်ရိုက်ကြီးလာခေါ်လေပြီ။

အစောန ခိုင်နဲ့ သက်လင်းထွဋ်တို့ စကားပြောနေကြသည် ကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်၍ ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ယခုဆင်းလာခြင်းကလည်း စပ်စုဖို့ ကိစ္စကလွဲ၍ အခြားကိစ္စမရှိနိုင်ပေ။ ခိုင်မှာ ဒီတိုင်း ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်ကြီး နေလိုက်ရအောင် သူနှင့်ကိုယ်က ရန်သူတွေ မဟုတ်ကြတာမို့ မကောင်းတတ်စွာ လှည့်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“မခိုင် ဒီနေ့ ဈေးမသွားတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း ... မသိသေးပါဘူးကွယ်”

စကားကို မတင်မကျပြောရင်း ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ။ “ဘာမှာ မလဲ”ဟု မေးလိုက်ရင် တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ဝယ်လာခဲ့ပါနော်။ ပါးစပ်နှင့် မှာ ပြီး ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံပေးဖို့ သတိမရတတ်တဲ့ မော်မော်ခင်ရဲ့ အကြောင်းကို ခိုင်လည်း သိသင့်သလောက် သိခဲ့ပြီးပါပြီ။

ငါးရာ တစ်ထောင်လေးများ ဟု တစ်ခါတလေ မကြားတကြား အတင်းတုတ်ပေမယ့် ဝန်ထမ်းဖြစ်သော ခိုင်အတွက် ငါးရာကလည်း ငါးရာ၊ တစ်ထောင်ကလည်း တစ်ထောင် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် စကားကို မယုတ်မလွတ်ဖြေရင်း မျက်နှာသစ်နေလိုက်

တော့ မော်မော်ခင်က မသွားသေးဘဲ ရပ်နေပြန်သည်။ ။

“ဒါနဲ့ မခိုင် အစောနဝင်သွားတဲ့ ဧည့်သည် က မော့အသိနဲ့ တူတယ်။ မခိုင် သူငယ်ချင်းလေ”

သိချင်လျှင် တဲ့ မမေးဘဲ မော့အသိနှင့်တူသည် ဟု ဆိုလာသဖြင့် ခိုင်မှာ ရယ်ချပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။ မမသက်တို့ မေသူ့အောင်တို့ သတိပေးသည်မှာ မလွန်ဟု ခိုင်တွေးလိုက်မိသေးသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် ... မခိုင်သူငယ်ချင်းလေ။ သက်လင်းထွဋ်တဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ။ ခဏစောင့်ပါလားမော်မော်”

ခိုင်က ရယ်ချင်စိတ်ကိုထိန်းကာ မျက်နှာပေါ်က ရေစက်ရေသီးတွေကို သပ်ချပြီး မေးတော့ မော်မော်ရဲ့ မျက်နှာက သူ့အရမ်းကြီးကို စပ်စုမိသည့်အတွက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည့်ဟန်နှင့် -

“အို ရပါပြီ ... မော့အသိနဲ့ တူတယ်ထင်လို့ မေးတာ၊ ကဲ သွားတော့မယ်နော် မခိုင်”

မော်မော်ခင်က နောက်မှ ကျားလိုက်သကဲ့သို့ ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွားသည်။ ။

ခိုင်ကတော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို လုံးဝထိန်း၍ မရသဖြင့် သဘောကျစွာ ရယ်ချလိုက်သည်။ ။

ခိုင်ဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆိုတာကို မော်မော်ခင်က မေ့နေပုံရ၏။ ယခုတော့ သူ့မေးခွန်းနှင့်သူ ချောင်ပိတ်သွားရှာသည်။ ။

“ခိုင်ရေ ကြာလှချည်လား၊ ဧည့်သည် ကို အားနာစရာကွာ”

“ လာပြီ မမသက်ရေ”

မမသက် ထွက်အော်တော့မှ ပဲ သက်လင်းထွဋ် စောင့်နေသည့်အဖြစ် ကို သတိရသွားကာ နောက်ဖေးမှ ပတ်၍ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ ။

သက်လင်းထွဋ်နှင့် မမသက်လည်း ခိုင်ကြောင့် အတော်အတန် ရင်းနှီးနေကာ ခိုင် အလှပြင်နေချိန် မမသက်က သက်လင်းထွဋ်ကို ဧည့်ခံ ပေးနေသည်။ ။

သက်လင်းထွဋ်က မမသက်နှင့်မှ မဟုတ်ပါ။ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက သူ့မှာ ချစ်မွေးပါသဖြင့် ခဏလေးအတွင်း ရင်းနှီးအောင် နေတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ။

ခိုင်နှင့်သက်လင်းထွဋ်ကျတော့ စရိုက်က အရှေ့နှင့်အနောက် သက်လင်းက ပျော်ပျော်နေတတ်သလောက် ခိုင်ကတော့ ချောင်တချောင်ချောင်မှာ ကုပ်ပြီး ခပ်အေးအေး နေတတ်သည်။ ။ သက်လင်းက ယောက်ျားလေးတန်မယ့် အရာအားလုံးက စိတ်ဝင်စားရင် စပ်စုတတ်သလို ဖြစ်တတ်ပြီး ခိုင်ကိုပါ လာပြီး ဖောက်သည် ချတတ်သေးသည်။ ။

“သူ့အစ်ကိုလို့ ငါက ထင်နေတာ၊ အဲဒါ သူ့အစ်ကို မဟုတ်ဘူး တဲ့ ခိုင်ရဲ့”

“ဒီတော့”

“ငါလည်း အဲဒီ ဒီတော့ကို စဉ်းစားနေတာ။ မောင်နှမလိုလည်း မဟုတ်၊ သမီးရည်းစားထက်လည်း ရင်းနှီးဆိုတော့”

“တော်စမ်းပါ သက်လင်းရာ၊ နင်ကလည်း ပါပါရာဇီလက်သစ်ပဲ သိလား။ အားလုံးကိုလည်း သိချင်တယ်။ နင်မသိလိုက်ရတဲ့ အရာတွေအတွက်လည်း စိတ်က ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေသေးတယ်။ သူများကိစ္စထက် ကိုယ့်ကိစ္စပဲကိုယ် စိတ်ဝင်စားစမ်းပါ”

ဤကဲ့သို့ ခိုင်က ဟောကသရမ်းလိုက်လျှင်လည်း သက်လင်းက စိတ်
မဆိုးဘဲ -

“ငါကငါ့အကြောင်းလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူများ အကြောင်းလည်း
စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘယ်လိုပြောမလဲ ငါက humanism လေ”

“အောင်မာ ... သေနာ ငါကတော့ လူသားမဆန်ဘူးပေါ့လေ ဟုတ်
လား”

ခိုင်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တရှူးရှူးဖြစ်လျှင် သက်လင်းက သ
ဘောကျနေတတ်သည် ။

* * *

မနေ့ကသည် အိပ်မက်မျှ၊ မနက်ဖြန်သည် မျှော်မှန်းချက်၊

ယနေ့သည် လက်တွေ့ဘဝ။

Yesterday is only a dream, tomorrow is

only a vision, but today is life.

အခန်း(၂)

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ အဲဒီလောက် မလောချင်ဘူး သက်လင်း
”

“ဘာလောလို့ လဲ ခိုင်၊ နင်နဲ့ ငါ သိခဲ့ကြတာကလည်း အခုမှ မဟုတ်
ဘူး ။ ဟိုးငယ်ငယ် ကလေးဘဝကတည်းက
တစ်လျှောက်လုံးခင်မင်ခဲ့ပြီး ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး။
ပြီးတော့ ငါတို့ စေ့စပ်ထားကြတာလည်း တစ်နှစ်တစ်လမှ မဟုတ်တော့
တာ ခိုင်ရယ်။ ပြီးတော့ တို့ အသက်တွေက မငယ်တော့ဘူး”

“ငါသိတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ဆိုတာ ကြားမခံစမ်းပါနဲ့ ခိုင်ရာ။ နင့်ဆီက ဒါပေမဲ့လို့ ကြား
ခံတိုင်း ငါ့မှာ ရင်တောင်တုန်ရတယ်။ စေ့စပ်ပြီးတုန်းကလည်း
ချက်ချင်းကြီး လက်မထပ်ချင်သေးဘူးဆိုလို့ ငါ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်
သွားလိုက်တယ်။ ပြန်လာရင်တော့ ငါလက်ထပ်တော့မယ်လို့ စဉ်းစား
ထားတာ မလောပါနဲ့ ဦးဟုတ်လား”

“နင့်ခံစားချက်ကို ငါနားလည်ပါတယ် သက်လင်းရယ်”

သက်လင်းရဲ့ အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့် ရှင်းပြနေမှုများက အမှန်တရားသာ ဖြစ်သည် ။ သက်လင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေက မလွန်။ ဒါဆိုလျှင် လွန်နေသူက သူမလား။

ဘူတာနှင့် မြို့မဈေးသို့ ဥဒဟိုသွားလာနေသော လိုင်းကားများ ၊ သုံးဘီးများ ၊ ဆိုင်ကယ်များကို အကြောင်းမဲ့သက်သက်ငေးရင်း သက်လင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ပြောရဆိုရသည့်အခါ ခိုခိုဘက်က မတွန့်ဆုတ်ပါ။ သို့သော် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးရသည့်အခါများ တွင် ခိုခိုဘက်မှ အချိန်တစ်ရက်ဆိုလျှင် တစ်ရက်ဆွဲနေမိသည် မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ရုံးဘေးက စိန်ပန်းနီနီများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးမိသည် ။ စိန်ပန်းပင်တို့ သည် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပွင့်လျက် မြေပြင်ထက် စိန်ပန်းပွင့်ရဲ့ရဲ့တို့ ရဲ့ရဲ့နီလျက် ရှိသည် ။ အမြဲတမ်းတွေ့မြင်နေကျ မြင်ကွင်းပေမယ့် ဒီနေ့ကျမှ ဒါကထူးဆန်းနေသလို။

“ငါ့ဘက်က စောင့်ရတာအကြောင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့”

“နင် စိတ်ပူနေတာ ငါသိတယ် သက်လင်း”

သက်လင်းထွဋ်ရဲ့ စကားကို အဆုံးမခံဘဲ ခိုင်ပြောလိုက်သည် ။ ခိုင်နှင့်သက်လင်း အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည် ။

ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အတူတကွ ပေါင်းလာကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဘယ်သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ၊ ဘာတွေပြောချင်နေသလဲဆိုတာ ဖွင့်ပြောစရာမလိုဘဲ သိနေခဲ့ကြသည် ။

သက်လင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း တံတွေးတစ်ချက် မျှ

လိုက်သည်။ ဒီစကားကို ခိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောဖို့ စိတ်ကူးတွေထဲမှာ အခါခါတွန်းအားပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြေကွဲစွာ ခံစားရမည့် သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖြစ်ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေရလောက်သည် အထိ ခိုင်ရဲ့ အသည်းတွေကမမာပေ။

“ငါ့ဘဝမှာ နင့်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ နင်မယုံဘူးလား သက်လင်း။ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် လွဲအောင် ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုဖန်တီးတီး ငါနင့်ကိုပဲ”

“ခိုင်”

သက်လင်းက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော ခိုင်ရဲ့ လက်ကို တစ်ချက် ဆုပ်ဖျစ်ကာ တားသလို ခေါ်သည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သွားလာပေါင်းသင်းခဲ့ကြသူမို့ သူလက်ကိုင်လိုက်ခြင်းအပေါ် ရင်လှုပ်ရှားအောင် မခံစားရ။ ဒါ့အပြင် အသားယူကိုင်လိုက်သလားဟု သံသယ ဖြစ်စရာမလို၊ ခိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမှာ ထိုသို့ စိတ်မည်းညစ်မရှိတာ ခိုင်က သိနေသည်။

“ကံကြမ္မာက လွဲအောင်ဖန်တီးဖို့ နင်မစဉ်းစားပါနဲ့။ ငါမကြားရဲဘူး။ နင့်ကိုငါ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး။ ငါနင့်ကို သူငယ်ချင်းထက်ပိုပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ နင်သိပါတယ် ခိုင်”

အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆီက ချစ်စကား ကြိုက်စကားကို မကြားချင်ပေမယ့် ကြားနေရသည့်အတွက် အနေရခက်သည်။

ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် ရှည်လျားသော ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

“မသက်တို့ ကော မပါဘူးလား မခိုင်”

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ အသိတစ်ယောက်က မေးသဖြင့် မပါကြောင်း ခေါင်း
ယမ်းပြလိုက်သည်။ ။ အအေးဘူးလေးကို လှည့်ပတ်ဆော့ကစားရင်း သ
က်လင်းဆီ အကြည့်ရွှေ့မိသည်။ ။

သက်လင်းက ပညာရေးမှူးရုံးဘက်ဆင်းသည့်
လမ်းဘက်ကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ မသိ။ ဘာတွေစဉ်း
စားနေသလဲ မမေးရက်။

သက်လင်းဘက်က “နင် ငါ့ကိုမချစ်နိုင်ဘူးလား ခိုင်ရယ်”ဟု မကြာခ
ဏမေးတိုင်း -

“ဘာလို့ မချစ်နိုင်ရမှာ လဲ”

ဟု ခိုင် ဖြေတတ်ခဲ့သည်။ ။

“ငါ နင့်ကို ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အချစ်ဆုံးပဲ သက်လင်း။ ငါ
ဘယ်လိုအချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာ နင် နားလည်ပါတယ် သက်လင်းရ
ယ်။ ဖိုမချစ်ခြင်းတရားမှာ အမုန်းတရားတွေ လာနိုင်သေးတယ်။ ငါတို့
လို သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်ခြင်းတွေမှာ ဘယ်အမုန်းတရားမှ
ဝင်မလာနိုင်ပါဘူး။ ငါတို့ ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက အပြစ်ကင်းတယ်လေ”

ဟု ခိုင် ဖြေဖူးသဖြင့် သက်လင်းထံမှ နင် ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလားဆိုသည့်
မေးခွန်းကို မကြားရတော့ပေ။

“ဒါနဲ့ နင်အခု အလုပ်ပြန်ဝင်နေရပြီလား သက်လင်း”

“အင် ... ဒီလကုန်ရင် ဝင်ရပြီ”

“ချင်းပြည်ပဲ ပြန်သွားရမှာ လား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ နင့်ကိုပြောဖို့ မေ့နေတာ။ ငါအခု

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ဝင်ရမှာ ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဟဲ့ အဲဒါကောင်းတာပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာ ဆိုတော့ နင့်အတွက် တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိမှာ ။ နင်တို့ နိုင်ငံခြားသွားဖူး တဲ့ အတွက် လူတွေသိပါတယ် ဟယ်။ နိုင်ငံခြားပြန်ရဲ့ အရသာ၊ နောက် တစ်ခါ သွားရဖို့ ကိုပဲ လက်ချိုးရေ မျှော်ကိုးစောင့်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

ခိုင်ရဲ့ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့အမေးကို သက်လင်းက မငြင်းမဆန်ဖြင့် ဒါပေါ့ဟု ဆို ရင်း -

“ဒါကြောင့် ငါနင့်ကို ပြောတာပေါ့ခိုင်ရဲ့ ။ လက်ရှိရာထူးမှာ ပဲ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မနေနဲ့ ။ အခုဆို တို့ နိုင်ငံက ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံနဲ့ အညီ လူသား အရင်းအမြစ်တွေ ဖော်ထုတ်နေတဲ့ အချိန်။ နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် တွေ၊ သမ္မတပညာတော်သင်ဆုတွေ ခဏခဏ စေလွှတ်နေတာ”

“ဒီတော့”

ခိုင်က ပြုံးစိစိနှင့်ထောက်ခံတော့ သက်လင်းက စကားစမပြတ်သဖြင့် မျက်စောင်းမထိုးတတ် ထိုးတတ်ဖြင့် -

“ဒီတော့ နင်လည်း သွားဖို့ ကြိုးစားစေချင်တာပေါ့။ အားလပ်ချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်စာတွေ ပြန်လေ့လာထား။ ဒါနဲ့ မှ အားမရရင် နာမည်ကြီး အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတွေတက်၊ အချိန်တွေကို အကျိုးမဲ့မကုန်စေနဲ့ ဟာ”

“ငါ့ကို နင်က နိုင်ငံခြားပြန်ဖြစ်စေချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ တော့ ငါမပြော ပါဘူး။ နင်က ငါ့ထက် တော်လျက်သားနဲ့ ဆယ်တန်းရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကြောင့် ဥပဒေပဲရခဲ့တာ၊ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ခိုင်”

“တော်စမ်းပါ သက်လင်းရာ။ တစ်ဘဝလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အရေးမှာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ တစ်ခုနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာမျိုး ငါသိပ်မုန်းတယ်။ အဲဒီဆယ်တန်းအဆုံးအဖြတ်ကြောင့် ငါ အခုရှုံးနေတယ်လို့ နင်ထင်နေသလား သက်လင်း”

ဒေါသစိတ်နှင့် မေးလိုက်တော့ သက်လင်းထံမှ အသံမထွက်တော့ပေ။ ခိုင် နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးမိပါသည်။ သက်လင်းကိုတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုပါ။

တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အဆင့်ဝမ်းတူတန်း ဝင်ခဲ့တဲ့ သစ္စာခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဂုဏ်ထူးတစ်ခုတည်းနှင့်သာ အောင်ခဲ့ရပြီး လူမသိ သူမသိ ရွက်ပုန်းသီး သက်လင်းထွဋ်ကတော့ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် ဆေးတက္ကသိုလ်အမှတ် မီခဲ့သည်။

အားလုံးက ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ။ အကြောင်းသိသူ သူငယ်ချင်းတွေက တော့ ခိုင်ကိုသနားမဆုံး။

ခိုင် စာမေးပွဲဖြေခါနီးမှာ သမီးကိုမထောက်ထားဘဲ အဖေက မယားငယ်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာခဲ့သည်။ အမေနှင့်ခိုင်ကတော့ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ။ နောက်တော့ အဖေရဲ့ ပညာရှိနည်း နှိပ်စက်မှုတွေ “မနေချင် ဆင်းသွားကြ”ဆိုသည့် အချိုးတွေ။

နောက်တော့လည်း မကိုခင်မှ ဥကိုမင်ဆိုသော စကားပုံအတိုင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြေးရသည့် ခိုင်တို့ သားအမိကို အဖေတစ်ချက်တောင်မခေါ်။ ထိုမျှထိ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အခြေအနေတွင် ထိုစာမေးပွဲအောင်ခြင်းမှာ အတော့်ကိုကံကောင်း၍ ဟုဆိုနိုင်သည်။

အတိတ်ဆိုသည် မှာ စဉ်းစားလျှင် စဉ်းစားတိုင်း နာကြည်းစရာ အ

ဟောင်းတို့ သည် အသစ်ပြန်ဖြစ်မြဲ၊ ဒဏ်ရာဟောင်းကို ပြန်ဆွသည့်အခါ
ဒဏ်ရာသစ်ထက် ပို၍ မခံမရပ် နာကျင်ရဆဲ။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ ရန်ကုန်မှာ တာဝန်မကျချင်ဘူး။ မန္တ
လေးမှာ ပဲ တာဝန်ကျချင်တာ။ အခုက မန္တလေးမှာ မေမေတစ်ယောက်
တည်း အလုပ်တွေ မနိုင်မနင်းနဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားက အဝေးမှာ ”

အတိတ်ဆီ စိတ်ရောက်သွားသော ခိုင်ကို သက်လင်းက
စကားလမ်းကြောင်းလွဲ၍ ပြောသည် ။ ခိုင်လည်း မေ့နိုင်သမျှ မေ့ထားခဲ့
တာမို့ အထူးတလည် မေ့စရာမလိုတော့ဘဲ -

“ဒါကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သက်လင်းရာ၊ နင့်အမေကိုယ်တိုင်
က နင့်ကိုဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာကိုး။ နင်တို့ သွားတုန်းက
ဆို ငါ မန္တလေး မကြာခဏဆင်းပြီး နင့်အမေကိုကြည့်ပေးပါတယ်”

“မေမေကလည်း ပြောပါတယ်။ ခိုင် ခဏခဏ လာကြည့်ပေးတယ်
တဲ့ ။ အဲဒီအတွက် ငါ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ခိုင်”

“ဟဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ဖို့ လိုလို့ လား ကောင်စုတ်ရဲ့ ”

“ဪ ... မလိုဘူးလား”

“ကောင်စုတ်”

မသိနားမလည်သူလို မေးလိုက်သဖြင့် ခိုင်က မျက်စောင်းထိုးပစ်
တော့ သက်လင်းက သဘောကျစွာရယ်သည် ။ ခိုင်လည်း မနေနိုင်စွာ ရ
ယ်မိသည် လေ။

တကယ်တော့ သက်လင်းက လူချောလူလှတော့မဟုတ်။ အသားညို
ညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် တကယ့်အညာသားရပ်။ နိုင်ငံခြားသုံးနှစ်သွားနေ
ခဲ့လို့ လည်း ရုပ်ပြောင်းမလာ။

ဆံပင်တွေကိုတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘေးခွဲကို ပိပ်ပြားပြားဖြီးတတ်သည်။ ။ သက်လင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ အထင်ရှားဆုံးက မျက်ခုံးမည်းမည်းကြီးတွေဖြစ်သည်။ ။ မျက်ခုံးက မည်းလွန်းလို့ ခူယားတက်နေသလား အောက်မေ့ရသည်။ ။

ပျော်ပျော်နေတတ်သော သက်လင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲတွင် အမြဲတမ်းရယ်ချင်မြူးရိပ်တွေ ရှိနေတတ်ခါ မြင်ရသူတိုင်းကို စိတ်ပျော်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သည်။ ။

ရုပ်ရည်အားဖြင့် သာမန်မျှဖြစ်သော်လည်း ယခုဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားပြန် ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးရှင်တွေက စိတ်ဝင်စားပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံခြားမသွားခင် သာမန်ဆရာဝန်ဘဝနှင့်တောင် အချို့သောသမီးရှင်တွေက ခပ်သည်းသည်း။ ခိုင်နှင့်စေ့စပ်ထားမှန်း သိသိကြီးနှင့်တောင် သူတို့ သမီးတွေနှင့် သက်လင်းကို နီးစပ်အောင် ဖန်တီးတတ်ကြသည်။ ။

သက်လင်းအမေကိုတော့ ဘယ်ကပ်လို့ ရမည်နည်း။ အန်တီထားရဲ့ အမြင်မှာ ခိုင်ကသာ သူ့အတွက် ချွေးမဖြစ်ရမည်ကိုး။ ဒါကြောင့် ခိုင်က အီလည်လည်ဖြစ်နေသော သက်လင်းကို -

“တစ်ယောက်လောက် ချိတ်ကြည့်ပါလား၊ အပျင်းပြေတာပေါ့။ ငါက နင့်ဘေးမှာ ရှိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ”

ဆိုလျှင် မျက်နှာကြီး မည်းတက်လာအောင် ဒေါသဖြစ်ပြီး

“လူများ နှာဘူးများ အောက်မေ့နေသလား။ မိန်းမတွေနဲ့ ဝေးနေရရင် မနေတတ်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ နားလည်လား။ ဒါနဲ့ များ ငါနဲ့ နီးနီး နေပေးဖို့ တော့ စိတ်မကူးဘူး။ ”

ခိုင် ဤမြို့သို့ မပြောင်းရခင် ထရန်စဖာတင်တော့ သက်လင်းက မန္တလေးကိုတင်ခိုင်းသည် ။ ခိုင်ကသာ မန္တလေးကို စိတ်နာ၍ မနေချင်သဖြင့် တခြားမြို့တွေပဲ လျှောက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

“ငါရန်ကုန်မှာ အလုပ်ဝင်ရရင် အခုလို ခဏခဏ လာလို့ မရတော့ဘူးခိုင်ရယ်။ ငါအဲဒါကို စိတ်ညစ်နေတာ”

နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်စတွင် ခွင့်ယူလိုက်သေးတာမို့ မကြာခဏလိုလို ရောက်လာတတ်တဲ့ သက်လင်း။ ခိုင်လည်း သတိတော့ရနေမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ သက်လင်း သတိရသလိုမျိုးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်။

လက်ထပ်ဖို့ အရေး ဆော်ဩဖို့ ခေတ္တသတိမေ့သွားသည့်အတွက် ခိုင်တော်သေးရဲ့ ဟု သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

* * *